

[Ministeren for kulturelle anliggender]

de øvrige professionelle faste teatre i Københavns kommune, Frederiksberg kommune og Københavns amtskommune efter forudgående godkendelse af vedkommende kommune. Bemærkningerne i bekendtgørelsen om ARTE er alene en beskrivelse af, hvorledes man i praksis efter aftale administrerer ordningen for de københavnske teatre. Bemærkningerne om ARTEs deltagelse i teaterudvalgets møder og om, at ARTE er serviceorgan for Teaterudvalget for Storkøbenhavn og som sådan i lighed med publikumsorganisationer i øvrigt modtager et tilskud til dækning af administrationsomkostninger, hører således som beskrivelse af faktiske forhold ikke nødvendigvis hjemme i en bekendtgørelse, men er altså på den anden side heller ikke det retlige grundlag for ARTEs placering i abonnementsystemet.

Spørgsmål vedrørende den landsdækkende abonnementsordning og dennes administration indgår i det arbejde, som for tiden finder sted i udvalget vedrørende en revision af teaterlovgivningen, og jeg vil være opmærksom på det nævnte forhold, når jeg skal tage stilling til udvalgets forslag.

Udvalget vil afgive sin betænkning i løbet af 1983.

Spm. nr. S 350

Til *justitsministeren* (8/12 82) af:

Inge Krogh (KrF):

»Overvejer ministeren at fremsætte forslag til lov om forbud mod indførelse, produktion, salg og udlejning af videofilm med ekstrem vold?«

Begrundelse

I dagspressen har videovoldens påvirkning af børn og unge gennem nogen tid været debatteret.

De undersøgelser, der har været foretaget om emnet, viser, at de meget voldsomme voldsscener, der skildres i videovoldsfilmene, påvirker børn psykisk, så de bliver angste, forrædede og afstumpede.

Det er nødvendigt og godt, at filmcensuren beskytter børn og unge mod voldsfilm i biograferne. Men filmcensuren er intet værd, så længe de samme film og specielt fremstillede videovoldsfilm med endnu mere absurde voldsscener end biograffilmene kan lejes el-

ler købes uden restriktioner i videoforretninger.

En artikel om emnet i bladet »Børn og Unge« fra den 25. november 1982 slutter på følgende måde: »Det er forbudt at mishandle børn fysisk, men den psykiske mishandling har frit spil ... i ytringsfrihedens hellige navn.«

Besvarelse (16/12 82):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Jeg vil gerne indledningsvis fastslå, at jeg har forståelse for de synspunkter, som ligger bag dette spørgsmål, og som har ført til, at kristeligt folkeparti flere gange har fremsat forslag til folketingsbeslutning vedrørende videokassetebånd med voldsfilm. Også jeg finder det væsentligt at beskytte børn og unge mod forråelse som følge af voldsskildringer.

I den forbindelse har hjemmene og dermed forældrene et vigtigt ansvar. Man må nok også være opmærksom på, at voldsskildringer kan forekomme ikke blot i videogrammer, men også i aviser, i blade og i fjernsynet, og at skildringer af virkelige begivenheder måske kan virke mere forrående end urealistiske film- og videooptagelser.

Spørgsmålet om et forbud mod videogrammer med voldsskildringer har været drøftet i mediekommissionen. Der henvises til betænkning nr. 954/1982 om video, side 51-53. Kommissionen finder det betænkeligt at gennemføre en kriminalisering af spredningen af visse former for videogrammer og fremhæver herved dels det principielt betænkelige ved en begrænsning i ytringsfriheden, dels vanskelighederne med en håndhævelse af et sådant forbud. Derimod foreslår mediekommissionen med henblik på beskyttelse af børn og unge, at der gennemføres en ordning med mærkning af videogrammer, således at kun videogrammer, der er godkendt af børnefilmcensuren, kan udleveres til børn i den pågældende aldersklasse. Det oplyses i betænkningen, at distributørforeningen efter forhandling med statens filmcensur har vedtaget en ordning, som svarer til mediekommissionens forslag.

Efter min opfattelse er denne nyordning et godt initiativ, og jeg håber, at den vil kunne bidrage til at beskytte børn og unge mod skadelig påvirkning fra voldsskildringer. Jeg